

Những đóa hoa cúc vẫn tiếp tục khoe sắc trong mưa, mặc dù sáng ra tôi nhìn thấy nhiều cánh hoa bị dập, một số rụng lả tả trên mặt đất ướt. Những cánh hoa rơi vãi đó, chị Ngà không cho ai quét. Chị nhón lấy từng cánh, gom vào dưới gốc và nhặt lá tre khô đắp lên. Chị bảo làm như thế, những cánh hoa dù rơi rụng vẫn được ngủ ấm áp trong nhà mình.

Đó là buổi sáng. Bây giờ, mỗi buổi chiều chị ngồi trong nhà ngắm dãy cúc qua màn mưa lướt thướt, trắng tựa sương mù. Những lúc đó, nếu không đi rảo với anh em thằng Chứng, tôi thường ngồi co ro bên cạnh chị, thu tay vào bụng và lơ đãng nhìn ra sân.

Hai chị em ngồi với nhau như vậy trong nhiều ngày trước khi những cơn mưa lê thê chấm dứt. Thường thì chẳng ai nói gì. Tôi lặng lẽ nhai đậu phộng rang thủ sẵn trong túi hoặc gặm những trái ngô nướng thơm lừng. Chị Ngà ngồi trên ngạch cửa, chân duỗi thẳng, tay vòng trước ngực, bất động và mơ màng. Có vẻ như chị đang ngóng đợi một điều gì từ những cơn mưa muộn. Thỉnh thoảng, chị hỏi tôi:

- Trường có thích mưa không?

- Thích! Mùa mưa em tha hồ soi ếch! Tối nay chị có đi bắt ếch với em không?

Chị Ngà rụt cổ:

- Eo ơi, chị sợ lắm!

Tôi quên bég chị Ngà là chúa ghét. Nhìn chị co rúm người, tôi phì cười:

- Thịt ếch ngon tuyệt cú mèo, chị có thích ăn không?

Chị Ngà lắc đầu nguây nguậy. Tôi lại hỏi:

- Thế chị không thích mùa mưa à?

Chị Ngà đưa tay vén tóc:

- Chị chỉ không thích thịt ếch thôi. Còn mưa thì chị thích. Trời mưa trông buồn buồn.